

Otrdiena, 31.12.2019.

Šī gada bilance, resp. – kas man pieder: man ir dzīva mamma – vecākā vērtība, kas man dota. Man ir mājoklis. Pat divi. Sēžu siltumā pie Ziemassvētku egles – tā sniedzas līdz pat griestiem. Vilis šogad to izrotājis īpaši gaumīgi – sudraba, zelta un rūsgani dažādu toņu un nokrāsu bumbuļi, apzeltīti čiekuri. Grezni. Sveču gaismā miega pilnām acīm sēžu Lāčplēša ielas dzīvokļa viesistabā un steidzos piefiksēt prāta nenokausētas domas. Vilītis un mamma vēl guļ. Dēli (par to esmu pilnīgi droša) – arī, jo brīvdienas rītam šis ir agrs laiks – patlaban pulkstenis rāda 7.50. Dzeru ūdeni un tramīgi rakstu. Kad citi modīsies, nebūs ne laika, ne gribēšanas.

Tātad – kas man pieder? Mamma, divi mājokļi (Rīgā un laukos), vīrs, ar kuru esam kļuvuši par dzīves DRAUGIEM šī vārda vislabākajā nozīmē. Mūs saista maigums, tuvība, saprašanās un daudzas domas. Kad

kopīgā ir tik daudz, atšķirīgais ir nevarīgs spēlētājs; to mēs pastumjam malā un rokrokā ejam tālāk, kurp lemts. Kurp lemts? Kāda gan tam nozīme, ja man pieder šis tumšais, ziemīgais rīts un tā arī ir vienīgā realitāte, par kuru var pārlicināties? Man ir mani dēli – lieliskākie pasaulē, jo mani, mūsu, savējie. Kārlim ir bārda kā jūrniekam un noslēgts raksturs. Matīsam joprojām ir smalka sejiņa, kupls matu vainags kā Ziedonim, bet raksturs maigs, sirsnīgs un maķenīt lecīgs. Viņi noteikti vēl stipri mainīsies un augs. Kad esam kopā visi pieci – es, Vilis, mamma un puikas –,

apņem īpaša laimes un prieka jutoņa. Vairāk nekas nav jāsaduro. Man tātad pieder mamma, vīrs, divi mājokļi un divi bērni – kopā seši. Kamēr viss ir pa seši, dzīves riču-raču kauliņš pret mani ir visdāsnākais. Par to paldies – es pazemīgi un reizē cildeni pateicos, 2019. gad! Iešu norīvēt seju ar ledus gabaliņiem, dzert citrona ūdeni, zaļo tēju un, ja pagūšu pirms mājinieku mošanās, elpošu pēc Vima Hofa vingrinājuma metodes. Lieliski!

Trešdiena, 01.01.2020.

Pirms Jaungada bija neparasti silts laiks – teju mēnesis bez sniega, uz vecā gada nogali sacēlās stiprs ziemeļvējš, bet nu jau viss norimis – saule, dzestrš... Brīžiem daba spēj mainīties tik ātri! No tās būtu jāmācās. Mēs, cilvēki, esam kā smags vilciens, kas nevar un nevar ne strauji uzsākt kustību, ne spēji nobremzēt. Kopš bērņības šis ir pirmais Jaunais gads, ko sagaidu pilnīgi skaidrā... Parasti vismaz pusglāzi šampanieša iemalkoju. Tagad – dienā bijām pie Maijas (viņa no Valles olu Inesītes košās, asās vilnas dzijas uzadījusi man svītrainu jaku – bija jābrauc pakaļ) un atdevām savu bezalkoholisko “Mežezeru” ar domu, ka vakarā nemaz nebūsim mājās. Biju nopirkusi biļetes uz “*Balkan Wedding Circus*” – balagānu ar grupu “Regīna”

cirkā. Kad dabūjām zināt, ka “Regīna” spēlēs tikai pēc pusnakts, nolēmām saskandināt ar manu mammīti, sauktu arī par Semmi, pie televizora un tad iet. Salēju vecāku kāzu kristāla glāzēs ūdeni ar citrona un mandarīna šķēlītēm, pieliku ledu, un tās nodžinkstēja tikpat cēli un daiļi kā glāzes ar jebkuru burbuļdzērienu. Varbūt Jaunais gads nudien būs citāds? Šodien esmu nolēmusi pārkravāt papīru kaudzes plauktos, mācīties izrādes tekstu un visādi citādi arī gatavoties janvārim. Daudz kas atkarīgs no Rijnieka – kā viņš strukturēs un vadīs mēģinājumu procesu – un tomēr ļoti daudz arī no pašas. Visticamāk, paredzami vēl arī kādi publicitātes pasākumi: intervijas, fotografēšanās, piefilmejumi izrādes vajadzībām. Man jāreķinās ar to, ka tas prasīs laiku, tādēļ jābūt produktīvai. Nav laika lēni nobriest izrādei, vienkārši jāmetas tajā iekšā. Līdz galējai robežai esmu izbaudījusi izēšanos un svētku atslābumu. Tagad devīze “atturība” (te gan nedomāju alkoholu, jo to es tikpat kā nelietoju) būtu gluži vietā. Jāpāriet uz diētisku, minimālu pārtikas patēriņu. Pietiek rīt!

Svētdiena, 05.01.2020.

Šos rakstīšanas mirkļus es izrauju, izčiepju, paņemu sev no pienākumu dunas. Ne tādēļ, ka būtu kas īpašs

rakstāms, bet tāpēc, ka jāpiestāj, jāsabremzē. Tad turpmākais attīstās sakarīgāk, ar jēgu. Un ir arī jauki galu galā. Piemēram, šobrīd – svētdienas rīta krēslainā viesistabā pie eglītes (vēl nebirst). Šogad mēs to uzmanām un egles kājā regulāri ielejam nedaudz ūdens. Deg trīs svecītes un viena uz galda. Zaļā tēja no Jakova Rafalsona dāvinātās krūzes – tās lielās, ar puķītēm, medus. Ahā – Matīss atnāca!

Pirmdiena, 06.01.2020.

Kopumā viss iet pēc plāna. To, ka ar teksta mācīšanās ies visgrūtāk, jau iepriekš varēja paredzēt. Fiziski es sevi turu pie čupra un rīkojos. Pēc Ziemassvētku un Jaungada vēderpriekiem – Dr. Tereško zaļu tējas, sporta klubs, vakar vakarā bikramjoga un pusdienās rīvēti burkāni. Kūkām – NĒ! Pie tā gan vajadzētu pieturēties. Ķermenis kopumā atlabst, jo nudien bija par daudz. Tagad uzdevums Nr. 2 – noturēties uz vingrošanas takas un apgūt vārdiņus.

Otrdiena, 07.01.2020.

Ar vārdiņiem joprojām grūtības – ievēl telefons, Semmes ceptie buljona pīrādziņi un ziņas par degošo

Austrāliju. Arī šorīt pēc ikrīta apzinīgā Vima Hofa elpošanas vingrinājuma uzreiz metos pāršķirstīt *Facebook*. Radzobei kritikas balva, Nastavševam Ķertrūdes ielas teātrī – laba izrāde, atkal svelme pēc lietiem (šķīta – nu, re – beidzot!) draudīgi apņēm Austrālijas kontinentu no otras puses. Ja Tu esi, lūdzu, palīdzi, Dievs!

Turpinu rītus baudīt pie eglītes. Iededzu tās zaros trīs sveces, uz galda lielo – vienu, vēl arī stāvlampu un priecājos. Mamma pacieš to ar lielu negribēšanu – esot jau Zvaigznes diena garām, jājauc nost! Nepiekrītam. Varbūt izdosies vēl ar draudzenēm Agiju un Ruksīti pasēdēt uzpostā viesistabā? Viņas ar ģimenēm vakar atgriezās no Ēģiptes. Šodien Gundaram Āboliņam – 60. Jāiet pēc JRT izrādes apsveikt. Un tagad – teksts!

Trešdiena, 08.01.2020.

Vakar pēc JRT izrādes “Vēlā mīla” visi kolēģi devās sveikt Gundaru Āboliņu 60 gadu dzimšanas dienā. Ivars Krasts bija sameklējis Pablo Nerudas dzejoli “Oda zuša buljonam”, un bija nolemts, ka Vilis to skandēs spāniski, Ivars apskaņos ar spāņu motīvos atdarinātu minorīgu un smeldzīgu “Daudz baltu dieniņu”, bet es uzņēmos sinhronu tulkojuma skandēšanu. Lieliska spāņu trijotne – Frīda Kālo, Djego un ar dienvidniecisku tepiķi apsedzies Krasts, kurš

virtuozī spēlē strinkšķināmu stīgu instrumentu – visi teica, ka esot bijis satriecoši. Keišs, Broka, Zariņa un Znotiņš bija sagatavojuši pašu sacerētas dzejas par ēdienu. Nevienam nav noslēpums, kāds Gundars ir garšu guru. Bija ļoti smieklīgi un reizē ļoti feini un īpaši. Gundars bija prieka asarās. Ballītē negaidīti ielauzās koša kompānija pa taisno no Olgas Rajeckas dzimšanas dienas – Gundara draugs Egils, Sīpeniece, Elita Patmalniece & Co ar akordeonu. Traki padancojām un vienos naktī jau bijām gultiņā.